

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE DOOD IN ROK

N° 2680

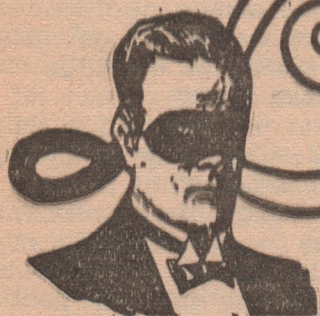

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België).
Vandenhoude Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE DOOD IN ROK

HOOFDSTUK I.

BEDREIGING

De bevolking van New-York voelde zich sinds enige tijd verre van gerust.

En daar was reden genoeg voor.

Bijna een jaar geleden hoorde men voor het eerst iets van het bestaan van een voortreffelijk georganiseerde gangsterbende, die de naam droeg van «Het Kwade Oog».

Alle publikaties, alle waarschuwingen, alle dreigbrieven, die de leider en de luitenanten van die bende aan de New-Yorkers in handen speelden, waren voorzien van een stempel met een boosaardig oog.

Destijds had de bende heel wat slachtoffers gemaakt en zij bepaalde zich niet alleen tot diefstallen, maar pleegde ook een groot aantal af-

schuwelijke moorden en ontvoeringen.

De politie zat met de handen in het haar, want het bleek al gauw dat men hier niet te doen had met een gewone bende gangsters, maar dat het oppergezag in handen was van een geheimzinnig personage, dat zich aan alle nasporingen wist te onttrekken.

Van dag tot dag werd de brutaliteit van de bende groter en het aantal ernstige misdaden werd overstelpend groot.

Eén van de voornaamste middelen van terrorisme door de bende bestond hierin, dat zij een kind uit een zeer welgesteld gezin lieten ontvoeren en dan een abnormaal hoge los-

prijs vroegen.

Maar vooral lag bij de New-Yorkers het geval van Boyd Kingston in het geheugen.

Kingston werd destijds « de staalkoning » genoemd en hij verdiende die bijnaam ten volle, want hij was niet alleen ongelooflijk rijk, zelfs voor Amerikaanse begrippen, maar hij mocht ook inderdaad van zich zelf zeggen, dat hij de hele staalhandel van enige Amerikaanse staten beheerste.

Op een goede dag werd deze schatrijke inwoner van New-York uitgenodigd niet minder dan één miljoen dollar op een bepaalde plaats te brengen, onder de bedreiging, dat men hem anders zou vermoorden.

Toen deze aanslag mislukte wist men zijn enige dochter Cecile te ontvoeren, waarbij de verloofde van het meisje, de inspekteur van politie Flanagan, zwaar werd gewond.

Maar toch liep alles, wonder boven wonder, goed af, maar niet door het toedoen van de New-Yorkse politie, die vrijwel machteloos bleek te staan en er alleen nu en dan in slaagde een lid van de bende te arresteren, maar door het optreden van een geheimzinnige vreemde, wiens naam pas veel later bekend zou worden.

Die man was John Raffles, en in New-Yorkse politiekringen was het geen geheim, dat deze mysterieuze man al geruime tijd gezocht werd door de politie van zijn land, wegens een groot aantal inbraken, de een nog brutaler dan de andere, die aan hem werden toegeschreven.

Deze Engelsman nu, geholpen door één of twee vrienden, was het geweest, die na enige tijd een einde had gemaakt aan het bestaan van deze hoogst gevaarlijke bende en wel door de man te ontmaskeren, die maanden lang de teugels in handen had gehad, zonder dat iemand

daar ooit enig idee van had gehad.

Waar de Grote Onbekende zo plotseling vandaan gekomen was, hoe hij in Amerika had kunnen landen, zonder dat men er iets van had gemerkt, hoe hij achter de geheimen van het Kwade Oog was gekomen, dat waren zaken, die wel altijd onbekend zouden blijven.

Maar zeker was het, dat de hulp van de Grote Onbekende al spoedig onmisbaar bleek te zijn.

Hij dwarsboomde de plannen van de gangsters op alle mogelijke manieren, hij liet hen bij tien en twintig tegelijk in handen van de politie vallen, hij ontmaskerde de voornaamste luitenanten en tenslotte zette hij de kroon op zijn werk, door de chef van dit gevaarlijke en bloedorstige genootschap te ontmaskeren, die niemand minder dan de eigen neef van de staalkoning, Buster Finn, bleek te zijn.

Tijdens het proces kwam aan het licht, dat dit monster niet minder dan dertien moorden had gepleegd en zijn lot was dan ook gauw bezegeld; hij werd veroordeeld tot de elektrische stoel.

Verscheidene luitenanten van de bende werden ook ter dood veroordeeld, anderen werden voor jaren naar de Sing-Sing gevangenis gestuurd en zij die er het best afkwamen, kregen toch altijd nog een jaar of wat gewone gevangenisstraf.

De bijl was hierdoor aan de wortel gelegd, en bijna plotseling werd het aantal berovingen, ontvoeringen, aanslagen en moorden aanzienlijk minder en daalde tot het gewone peil van een wereldstad als New-York.

De hele stad haalde wellicht adem en men had er de geheimzinnige man, aan wie dit alles te danken was, wel tot ereburger willen benoemen, maar al deze goede plannen kon men niet uitvoeren, want nadat het scherm voor het slot van

het laatste bedrijf van het drama gevallen was, verdween John Raffles spoorloos, en dat op een even geheimzinnige manier als hij gekomen was.

Hoe hij Amerika dan weer verlaten had? Dat bleef een raadsel.

Intussen, New-York kwam weer tot rust, maar die rust zou niet al te lang duren.

Want sinds enige tijd was het maar al te duidelijk, dat de bende van het Kwade Oog opnieuw tekenen van leven begon te geven.

Het was nog niet duidelijk, of zij weer even machtig zou worden als een jaar geleden, maar in ieder geval wezen alle verschijnselen er op, dat men rekening moest houden met een grote uitbreiding van het aantal misdaden.

Enkele hele rijke New-Yorkers hadden alweer dreigbrieven ontvangen, die met het bekende symbool waren ondertekend.

Onmiddellijk werden door de politie alle mogelijke maatregelen genomen, het toezicht werd zoveel mogelijk verscherpt en er werden een paar invallen gedaan in beruchte dievenkroegen.

En toen, plotseling even onverwacht als een jaar geleden, werd weer die geheimzinnige onbekende hulp merkbaar, die destijds een eind had gemaakt aan het bestaan van de bende van het Kwade Oog.

Het was de politie duidelijk geworden, dat de leden van de bende verschillende onderafdelingen hadden gevormd, en een daarvan scheen zich meer speciaal bezig te houden met bankberovingen op klaarlichte dag.

Een zestal van deze schurken hadden de bankier Lyons doodgeschoten op zijn kantoor, zijn personeel in de kluis opgesloten en waren er met honderd twintig duizend dollar van door gegaan.

Toen verscheen de onbekende Londense detektive ten tonele, die een val opzette, voor de vorm een bank opende en zodoende de bankrovers lokte.

Zij liepen in de val en direkt vielen vijf bandieten in handen van de politie, die niets anders te doen had dan hen te komen afhalen, want de onbekende detektive had het belangrijkste werk gedaan met de hulp van een paar helpers en van twee vrouwelijke detektives, van wie de laatsten de rol van typistes in zijn zogenaamde bank hadden gespeeld.

Maar dit was de Brit blijkbaar nog niet genoeg, want de volgende dag al zag hij kans nogmaals zes bandieten in zijn huis te lokken, die daar 's nachts waren binnengedrongen, om zich te wreken op de zogenaamde detektive.

Hoe het ook zij, binnen enkele dagen waren er elf uiterst gevaarlijke bandieten onschadelijk gemaakt. En dat zij tot de bende van het Kwade Oog behoorden, bleek uit de papieren, die een van hen zo onvoorzichtig was geweest bij zich te houden.

Zo stonden de zaken in New-York en het was op de dag, volgend op de aanslag op de Londense onbekende, toen deze heer rustig door Central Park wandelde, eenvoudig in het zwart gekleed en wel enigszins lijkend op een eerbiedwaardig predikant, die de tekst van zijn preek overdenkt.

Het was John Raffles, de Grote Onbekende.

Hij was het geweest, die de New-Yorkse politie had geassisteerd en haar de elf bankrovers in handen had gespeeld, waarbij hem zelf het niet onaardige bedrag van tachtig-duizend dollar in handen was gevallen, zijnde de opbrengst van een inbraak, die de rovers net hadden gepleegd, vóór zij in zijn huis drongen,

om hem te vermoorden.

Raffles was heel tevreden met zich zelf en met de hele wereld en genoot van het verrukkelijke weer.

Het was ongeveer tien uur in de ochtend en langzamerhand begonnen in het park de kindermisjes met de aan hun zorg toevertrouwde kinderen en kinderwagens te verschijnen.

Raffles ging op een bank zitten, dicht bij een van de vijvers en stak behaaglijk een sigaret op.

Hij keek naar de lucht tussen het gewirwar van takken door en bleef toen staren naar een klein, zwart punt, dat zich langzaam scheen voort te bewegen.

— Een helikopter, mompelde hij in zich zelf.

Raffles had goed gezien, het was een helikopter, die daar door de lucht zweefde.

Hij bevond zich op een hoogte van ongeveer tweeduizend meter, scheen een ogenblik weg te willen vliegen, maar keerde weer terug en begon rond te vliegen boven het centrum van de stad.

— Maar wat drommel, dat ding werpt iets uit. Ah! ik begrijp al wat het is; reclame! Het zijn stroobiljetten.

Inderdaad, er kwam een ware regen van biljetten omlaag, tienduizenden wel, en die voornamelijk in het midden van de stad neerdwarrelden.

Er kwamen er dus ook heel wat

in het Central Park terecht en een er van dwarrelde neer op de grasrand in de nabijheid van de vijver.

Een klein kind greep er naar en kraaide van plezier.

Maar toen riep dat kind iets, dat Raffles snel liet opstaan en naar haar toe gaan.

— Mag ik het eens zien, kleine meid? vroeg hij vriendelijk en meteen keek hij op het stroobiljet.

Het plaatje was een wijdopen oog...

— Zo, zo, een kennisgeving van de bende, mompelde Raffles in zich zelf. Het is dus maar al te waar, zij bestaat nog, of beter gezegd, zij bestaat weer.

En met gefronste wenkbrauwen las hij vlug de korte inhoud van het stroobiljet:

Aan de rijke burgers
van New-York!

U heeft zich u ten onrechte in slaap laten sussen. De Bende van het Kwade Oog waakt! Bereidt u er op voor, een deel van uw kapitaal af te staan. Denk aan onze straffen als u zich verzet tegen de wil van het Kwade Oog. Wij hebben u de oorlog verklaard, uw geld zal het onze worden; het ogenblik nadert, waarop u kapitalen zult moeten uitgeven. Denk er om, het gaat om uw leven!

En daaronder het alombekende oog, dat de lezer strak en dreigend aanstaarde.

HOOFDSTUK II.

DE VRIENDIN VAN DE KELLNER

Raffles wandelde langzaam naar huis.

Met behulp van zijn trouwe chauffeur Henderson, en van zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die hem bij de meeste van zijn avonturen assisteerden, had hij 's nachts, of liever bij het krieken van de dag, de woning boven het bankgebouw ontruimd.

De meubels van de woning, en die van het kantoor, waren gehuurd en daar hoefde hij zich dus niet verder mee te bemoeien.

Hij zou zeker wel in deze woning zijn gebleven, als daar niet hier enige bezwaren aan verbonden waren geweest.

Want hij hoefde zich geen illusies te maken over het feit dat de politie waarschijnlijk het hare zou denken over de Londense detektive, die zich niet ontzag eigenmachtig beslag te leggen op een bedrag van tachtigduizend dollar, dat hij had afgenomen van de bandieten, die uit wraak een aanslag op zijn leven hadden proberen te plegen.

Hij hoefde er natuurlijk niet op te rekenen, dat de gearresteerde rovers er een geheim van zouden maken, dat hij hun het geld had afgenomen.

In de kranten had hij gelezen, dat de boeven herkend waren tijdens hun vlucht na de inbraak en het zou hun dus echt niet geholpen hebben, als zij hadden ontkend.

Bovendien moest de hele manier,

waarop Raffles de bandieten in de val had gelokt, argwaan wekken, want hij had zich daarbij verkleed als New-Yorks politieagent.

Alles bij elkaar, vond Raffles het wel zo veilig de woning in het huis in de 87th Street, waar hij de val voor de bankrovers had opgezet, in de steek te laten en daarom had hij met Brand zijn intrek genomen in een rustig pension, waar hij zich had uitgegeven voor een eenvoudig predikant uit een andere stad, die hier tijdelijk voor zijn studie moest wonen.

Henderson, de reusachtige chauffeur, had ergens anders een onderkomen gevonden, niet ver van het pension af, want Raffles vond het beter, dat de drie mannen voorlopig niet al te veel samen zouden worden gezien; misschien zou de reusachtige lichaamsbouw van Henderson hen kunnen verraden.

Raffles richtte dus nu zijn schreden naar het pension in de 43th Street, waar hij Charles Brand, een jongeman, met een opgewekt, rond gezicht en schitterende blauwe ogen, in de grote conversatiezaal aantrof, bezig met het bestuderen van de dagbladen.

Hij gaf Brand in het voorbijgaan een wenk en een ogenblik later zaten de beide vrienden tegenover elkaar in de ruime slaapkamer, die Raffles daar had gehuurd.

Onderweg had John Raffles nog een strooibiljet gevonden en hij leg-

de het Brand zwijgend voor.

De jongeman las het haastig door, keek Raffles aan en zei toen:

— Het zal toch geen grap zijn?

— Als het een grap is, dan is het een hele lugubere, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Nee, dit is ernst, Charles. De bende van het Kwade Oog bestaat nog, en het zou mij niet verwonderen, als wij er binnenkort meer van zouden horen.

— Maar je hebt elf leden buiten gevecht gesteld, antwoordde Brand.

— Wat heeft dat te betekenen? antwoordde Raffles schouderophallend. Wat zeggen nu elf leden op een bende, die er misschien al wel weer duizend heeft? En je kunt er zeker van zijn, dat ik lang niet de belangrijkste onschadelijk heb gemaakt. Er was maar één luitenant bij, en boven de luitnants staan de kapiteins, daarboven weer de bendehoofden en daarboven staat de aanvoerder, de grote chef, de opvolger van Buster Finn.

— Je gelooft dus, dat de bende met dezelfde brutaliteit de kop zal opsteken als een jaar geleden het geval was?

— Dat zou mij beslist niet verwonderen. Deze dreiging voorspelt niet veel goeds, antwoordde Raffles.

— Dan hoef ik zeker niet eens te vragen, of je van plan bent hier te blijven? vroeg Brand zuchtend.

— Die moeite kun je je wel besparen, beste kerel, antwoordde Raffles glimlachend. Wij blijven hier om eens te kijken, hoever de bandieten durven gaan. En als wij soms een herhaling mochten krijgen van het drama van een jaar geleden, dan zal ik er een even grote rol in spelen als toen, en naar ik hoop, met evenveel succes.

— Intussen kon de politie het je wel eens lastig maken, want zij zal nu wel begrijpen, dat die onbekende Engelse detektive al een heel vreemd

figuur is. Een man, die zichzelf beloont met tachtigduizend dollar voor het aanhouden van elf bandieten.

— Alles wel beschouwd, is het niet eens erg veel, meende Raffles. Maar je hebt gelijk, als je zegt, dat de politie wel wat argwanend zal zijn geworden, na die plotselinge verdwijning van twee tassen met geld. In deze vermomming voel ik mij echter veilig, al wil ik niet zeggen, dat ik haar zal blijven dragen. Zo zal ik, bijvoorbeeld, vanavond gedwongen zijn, mij opnieuw te vermommen, want het past, geloof ik, echt niet, dat een predikant naar een nachtclub gaat?

— Ben je dat van plan?

— Ja, er moet hier in het harje van de stad een nog niet lang geleden geopende nachtclub zijn, de «Manhattan Bar», die bij de politie in een niet al te goede reuk staat en waar veel verdachte individuen samen plegen te komen.

— En wat denk je daar te vinden?

— Ik ga er niet naar toe met het plan er iets te vinden, maar louter uit nieuwsgierigheid, om er de verschillende trones eens goed te bestuderen. Als het daar inderdaad een rendez-vous is van verdachte typen, dan zal ik dat gauw genoeg hebben ontdekt.

— Heb je er iets op tegen, dat ik met je mee ga?

— Wat een vraag. Natuurlijk niet. Maar dan zullen wij wel even naar Idlewild terug moeten, waar onze vliegmachine gebleven is met onze bagage.

Het was omstreeks twee uur in de middag en de beide vrienden hadden geluncht, toen Raffles naar de woning van Henderson ging, waar hij zijn uiterlijk van geestelijke aflegde en weer verscheen als de rijke Canadese sportman, in welke ver-

momming hij op Amerikaans gebied was geland.

Vergezeld door Brand reed hij naar Idlewild en daar, in de hangar van het vliegtuig vonden zij hun koffers terug, die zij dadelijk naar New-York lieten brengen, naar de woning van Henderson, die ze zorgvuldig in ontvangst nam.

De beide vrienden bleven nog een paar uren kijken naar het drukke gewoel op het strand van St. Johns Beach en reden daarna per auto naar New-York terug.

Zij gebruikten het middagmaal in de weelderige eetzaal van het Astoria Hotel en gingen vervolgens naar de kamer van Henderson, om zich daar in rok te steken.

Het was bijna tien uur, toen zij weer naar buiten kwamen, en een taxi aanriepen, die hen naar de « Manhattan Bar » bracht.

Reeds van ver zagen zij de overvloedige neonverlichting van de nachtclub, de grote spiegelruiten, de vergulde spijlen van het brede balkon, dat langs de hele gevel liep, en de langzaam ronddraaiende glazen bol van bijna twee meter doorsnee, van binnen verlicht door gloeilampjes, die telkens van kleur veranderden en die boven de koloszaal brede ingang was aangebracht.

Er reden tal van auto's voor, en daaruit stapten deftig geklede dames en heren; de heren allemaal in avondkostuum, de dames voor de overgrote meerderheid behorend tot de demi-monde.

Raffles en Brand stapten op hun beurt uit, betaalden de chauffeur en stuurden hem weg.

Het volgende ogenblik stonden zij in de helder verlichte hall.

Raffles en Brand bleven hier echter niet lang, maar liepen vlug door naar de grote restauratiezaal.

Het was nog vroeg in de avond voor een gelegenheid als de « Man-

hattan Bar » en er was nog niet veel publiek.

De twee vrienden wilden juist de brede gang ingaan, die toegang gaf tot de restauratiezaal, toen zij tegelijk onwillekeurig even bleven staan, opmerkzaam geworden door het geluid van ruziemakende stemmen.

Er werd niet hard gesproken, maar de stemmen klonken er niet minder dreigend om.

Daar om de hoek waren twee mensen aan het ruzie maken, een man en een vrouw, dat was duidelijk te horen.

De stem van de vrouw had een sissende klank, toen zij zei:

— Pas jij maar op, Jim, méér heb ik niet te zeggen. Pas op, zeg ik je! Je hebt mij nu genoeg gesard en ongelukkig gemaakt. Denk er om, dat ik je op de stoel kan brengen, als ik wil; het hoeft mij maar één woord te kosten.

— En dat zou je durven? klonk dreigend de stem van de man. Je zult je nog wel eens bedenken.

— Reken daar niet te vast op, schoft! zei weer hees de stem van de vrouw. Door jou is mijn leven voor goed verpest. En als je niet voor mij wilt zorgen, doe het dan tenminste voor je kind. Pas op, Jim, méér zeg ik je niet.

Dadelijk begonnen de twee vrienden vrolijk met elkaar te praten, en liepen door, nu steviger stappend dan zij uit gewoonte deden, waardoor hun nadering vaak niet werd opgemerkt.

Zij sloegen de hoek om, en botsten bijna tegen de kellner op, die met een haastig gemompeld « sorry » voorbij liep.

Maar de tijd was toch lang genoeg geweest om zijn gezicht te kunnen onderscheiden, en nu Raffles het eenmaal gezien had, zou hij het niet zo gauw meer vergeten.

Het was een bleek, bijna geel,

smal gezicht, met een beetje schuinstaande ogen, hele dunne en lange wenkbrauwen, en een merkwaardig smalle, grote neus.

De ogen hadden een grijsblauwe kleur, waarin bij wijlen een groene tint leek te flikkeren, als bij katten. Het haar was blauwzwart, en glad achterover gekamd. De man was eerder klein dan groot, en liep een beetje voorover gebogen.

Wat de vrouw betreft, zij was snel naar de zaal doorgelopen, maar toch niet zo vlug, of de twee mannen konden haar inhalen, vóór zij in het gewoel daar binnen was opgenomen en onvindbaar geworden.

Daar er juist nogal wat gedrang was bij de deur van bezoekers, die de zaal wilden verlaten, moesten de drie mensen, die naar binnen wilden, even wachten, en zo konden Raffles en Brand de vrouw op hun gemak opnemen, zonder dat het opviel.

De vrouw was nog jong, hoogstens vijftientig jaar, maar haar

gezicht had ouwelijke trekken, misschien het gevolg van het leven, dat zij nu scheen te leiden, tenminste afgaande op haar hele uiterlijk, de opzichtige kleren, het sterke décolleté, de geschminkte ogen en ge-poederde wangen.

Nog was om haar mond de trek van woede en haat te zien van het ogenblik, toen zij de woorden zei, die de twee vrienden net toevallig hadden afgeluisterd.

Maar nu ging het drietal naar binnen en de vrouw liep dadelijk door naar het voorste gedeelte van de zaal, waar zich het kleine toneel bevond.

Daar zagen Raffles en Brand haar gaan zitten aan een tafeltje, waar al een vrouw zat, even opzichtig gekleed als zij zelf, en die zij net scheen te hebben verlaten, om met de kellner te praten, want de beide vrouwen begroetten elkaar niet, maar begonnen dadelijk een opgewonden gesprek.

HOOFDSTUK III.

NASPORINGEN

Raffles en Brand waren op hun beurt binnengekomen en zochten een plaatsje niet ver van de beide vrouwen af.

Zij zaten nog niet lang, of een kellner kwam hun bestelling opnemen.

Een blik was voor hen voldoende, om te zien, dat 't de man was, waarmee de vrouw in het rood net ruzie gemaakt had op de brede gang.

De kellner scheen hen echter helemaal niet te kennen, wat niet te verwonderen viel, daar hij zo snel en opgewonden was weggelopen.

— Dat is een gelukkig toeval, mompelde Raffles, toen de kellner weg was, om aan het reusachtige buffet het bestelde te gaan halen.

— Hoezo? vroeg Brand.

— Wel die kellner is toch zeker niet de eerste de beste. Herinner je maar wat de vrouw zei, zij zou hem op de stoel helpen, als hij de een of andere eis van haar niet inwilligde. Met dat meubel bedoelde zij natuurlijk de elektrische stoel, dat is nogal duidelijk.

— Nu, het is wel de eerste keer, dat je bouwt op wat een vrouw zegt, meende Brand verbaasd. Ik heb je wel eens horen zeggen, dat men aan haar getuigenis evenveel of even weinig had als aan die van een klein kind.

— En daar blijf ik bij. De vrouwelijke logica is altijd al berucht geweest. Maar in dit geval is het heel iets anders. Zulke dingen zegt

juist een vrouw nooit, of zij moet er reden en een gegronde reden voor hebben. Zij sprak in ernst, dat was aan de sissende, dreigende klank van haar stem wel te horen. En als het een loze bedreiging was, waarom gaf hij haar dan ten antwoord, dat zij het niet zou durven? Dan had er toch een heel ander antwoord moeten volgen?

— Dat is waar, daar heb je gelijk in, zei Brand. Dus dan zou de man, die ons bedient...

— Stil, daar komt hij weer aan.

De kellner kwam terug met zijn blad. Hij zette glazen en een fles alcoholvrije drank voor de beide vrienden neer en liep toen naar een ander tafeltje, waar men hem geroepen had.

Brand keek de man, in gedachten verzonken, na en zei toen zachtjes:

— Ik zou wel eens willen weten, wat die kerel zo al op zijn geweten heeft.

— Natuurlijk iets heel ergs. Anders had die bedreiging van de vrouw geen nut. Ik wil het trouwens eens onderzoeken. Daarom zei ik net; dat een gelukkig toeval die kellner juist hier in de zaal liet bedienen en nog wel aan ons tafeltje.

— Die vrouw mag wel oppassen. Als zij in het bezit is van een geheim, dat die man in de elektrische stoel kan brengen, dan zie ik hem er wel voor aan, dat te beletten op een manier, die haar noodlottig kan worden.

Raffles volgde de kellner met de blik, terwijl deze ijverig met zijn blad heen en weer liep en bestellingen aandroeg.

Nu en dan keek hij snel naar de vrouw, die hem in de gang had aangesproken en dan flikkerde er iets in zijn ogen, dat Raffles helemaal niet beviel.

Na enige ogenblikken zei hij:

— Ik zou graag willen weten, waar die vrouw bleef, en ook wil ik wel weten waar die kellner woont.

— Wil je, dat ik de vrouw volg? vroeg Brand.

— Als het niet te veel moeite is, dan graag.

— Helemaal niet, zei Brand, terwijl hij zich ongemerkt met de rug naar de beide vrouwen toedraaide, om te voorkomen, dat zij hem naderhand zouden herkennen.

Hij moest echter nog lange tijd geduld hebben, voor hij kon opstaan, toen Raffles hem aanstiet en zachtjes zei:

— Daar gaat zij, met een slachtoffer. Nu weten wij tenminste welk beroep zij uitoefent.

Inderdaad was de vrouw in het rood opgestaan en was weggelopen met een heer van een jaar of vijfen-vijftig, die net aan haar tafeltje was gaan zitten en zachtjes even met haar gepraat had.

Brand wachtte tot zij de zaal uit waren en volgde het paar toen snel.

In de hall, zag hij hoe zij daar wachtten, totdat de portier een taxi zou hebben aangeroepen.

Brand hield zich een beetje op de achtergrond, sloop toen snel naar buiten en zorgde op zijn beurt, dat hij vlug een taxi kreeg.

— Waarheen, mijnheer? vroeg de chauffeur.

— Alleen maar die auto daar volgen, antwoordde Brand, terwijl hij wees naar de wagen, waar de vrouw in het rood en haar begeleider net

ingestapt waren.

De chauffeur knikte en de beide wagens reden weg.

De rit duurde ongeveer een half uur en toen stopten de beide wagens bijna tegelijk, met ongeveer twintig meter tussenruimte.

Brand stapte uit, wipte naar de overkant van de straat, om beter te kunnen zien waar de vrouw bleef en zag hoe zij een deur binnenging van een tamelijk groot huis.

Het stond in een smalle straat en er schenen daar nog meer vrouwen te wonen, die hetzelfde trieste beroep uitoefenden, want hij zag er daar heel wat, opzichtig gekleed, waaronder enkelen, die in een eigen auto kwamen aanrijden, en verreweg voor het merendeel in gezelschap van heren, die er prijs op schenen te stellen, hun uiterlijk zoveel mogelijk verborgen te houden.

Het volgende ogenblik was de vrouw en ook haar begeleider in het huis verdwenen.

Brand bleef nog even staan, keek naar de gevel van het huis en zag hoe er licht aanging in een kamer op de derde verdieping.

Toen wist hij genoeg.

Hij keerde weer naar de auto terug, die hem had hier gebracht en zei tegen de chauffeur:

— Rijd mij maar weer naar de « Manhattan Bar ».

Zij reden kalm terug en het was al lang over één, toen Brand opnieuw uitstapte en met de chauffeur afrekende.

Een ogenblik later had hij er al spijt van, want de portier kwam op hem toe met zijn pet in de hand, een briefje in de andere en vroeg:

— Mijnheer Brain, de sekretaris van Graaf Palmhurst?

— Inderdaad, antwoordde Brand haastig, op tijd bedenkend, dat Raffles deze naam vaak aannam, als hij in de vreemde was, en liever niet

bekend wilde worden.

— De graaf had mij een beschrijving van u gegeven, mijnheer, antwoordde de portier gedienschtig. Hij heeft mij dit briefje voor u gegeven.

Brand knikte de man toe, stopte hem een fooi in de hand, nam het briefje, liep daarmee een stukje weg en opende het snel.

Er stond maar weinig in:

« Zijn dienst was net om. Ik ben hem gevolgd. Wacht thuis op mij ».

Natuurlijk begreep Brand onmiddellijk, wie er in het briefje bedoeld was. Raffles was natuurlijk de kellner met het vreemde gele gezicht gevolgd.

Er bleef dus niets anders over, dan maar weer op zoek te gaan naar een vrije taxi en dat was om deze tijd van de nacht niet zo gemakkelijk als overdag.

Maar eindelijk had hij er dan toch een gevonden en hij gaf de chauffeur het adres van het pension in de 43th Street op.

Maar daar aangekomen, moest hij nog bijna een uur wachten, voor hij eindelijk de bekende voetstap van zijn vriend hoorde.

Het volgende ogenblik kwam Raffles de gemeenschappelijke zitkamer binnen en Brand zag onmiddellijk aan zijn gezicht, dat zijn onderzoekingen niet vergeefs waren geweest.

— Weet je zijn adres? vroeg hij.

Raffles knikte en antwoordde:

— Hij woont in Hudson Square. En jij, ben je even gelukkig geweest?

— Ja, ik weet nu waar zij woont; in een straat van een beruchte wijk, het krioelde daar van prostituées, met en zonder « vriend ».

— Wie weet, hoe de vrouw zover gekomen is, bromde Raffles in zichzelf. Wie weet, wat zij vroeger was en hoe dit leven haar tegenstaat.

— Heb je soms nog iets ontdekt in de nachtclub?

— Maar één ding, maar dat is belangrijk genoeg.

— Wat dan?

— Ik heb stomtoevallig het geheime teken gezien, dat de leden van de Bende van het Kwade Oog onder elkaar gebruiken. Jim, de kellner, wisselde het met een bezoeker, die net was binnengekomen en die al weer een paar sekonden later vertrok.

— Wat is dat voor teken?

— De man, die zich ermee legitimeert, pakt het bovenste ooglid van het rechteroog tussen duim en wijsvinger en wrijft het even over het onderlid, de man, die antwoordt, drukt de wijsvinger van de linkerhand even boven de wenkbrauw van het linkeroog. Het ging erg snel, maar ik hield mijn man in het oog, en ik herinnerde mij het teken van nog geen jaar geleden.

— En verder niets?

— Verder niets, maar wij hebben nu tenminste een aanknopingspunt en morgen gaan wij verder.

Het was al laat, of liever het was vroeg in de ochtend, toen de beide vrienden eindelijk naar bed gingen en toch waren zij de volgende dag weer vroeg op de been, om verder te gaan met het onderzoek.

Die dag waren hun nasporingen evenmin vruchteloos, want zij kwamen achter de namen van de kellner en van zijn voormalige vriendin; de man heette Jim Draper, de vrouw heette Mary Campbell.

En van dit ogenblik af hield Raffles de kellner onder geregeld toezicht.

Want Raffles had die avond iets gezien op het gezicht en in de ogen van de man, dat kwaad voorspelde voor de vrouw, met wie hij in de gang van de nachtclub ruzie gemaakt had.

En op de derde dag al, (Draper had de vorige dag nogmaals in de

woning van Mary Campbell een hoogoplopende ruzie met haar gehad, naar de burens Raffles vertelden), gebeurde er iets, dat voor de Grote Onbekende aanleiding was, onverwijd in te grijpen.

Het was ongeveer één uur in de middag, toen hij, vóór de nachtclub goed vermomd op wacht staande, plotseling Jim Draper te voorschijn zag komen, die een taxi aanriep en er in sprong, na de chauffeur een adres te hebben opgegeven.

Maar Raffles had gezorgd, dat hij zijn motor bij zich had en het was voor hem dus niet moeilijk de auto te volgen.

De rit duurde heel lang, bijna twee uur en men naderde de grens van de stad.

Toen de auto eindelijk stopte, sprong Raffles dadelijk snel van de motor.

Terwijl hij zich voor de vorm bezig hield met een kleine reparatie, zag hij hoe Draper de chauffeur betaalde en toen lopend verder ging.

Hij liep wel bijna een kwartier snel verder en Raffles verwenste hem uit de grond van zijn hart, want hij was wel verplicht, de machine aan de hand mee te nemen, om de man vóór hem, niet uit het oog te verliezen, en het was heel warm die dag.

Maar eindelijk werd zijn moeite toch beloond; Draper ging een winkel binnen, en van de overkant van de straat zag Raffles, dat het een drogisterij was.

Vijf minuten later kwam Draper weer te voorschijn en nu kon Raffles hem voor het eerst goed in het gezicht zien, sinds hij hem in de auto had zien stappen; hij droeg een

valse zwarte baard en snor, die hij waarschijnlijk vlug had omgedaan op een verlaten plek, terwijl hij van de auto naar de drogisterij liep.

— Ei, ei, mijnheer Draper wil niet herkend worden, bromde Raffles in zichzelf. Dat bevalt mij niet, dat bevalt mij helemaal niet. Wat komt hij uitvoeren in die winkel, waarom vermomde hij zich, waarom legt hij eerst zo'n lange weg af, om dan tenslotte nog een kwartier te lopen om als het ware ieder spoor uit te wissen?

Hij wilde antwoord op deze vragen hebben, en daarom liet hij Draper kalm lopen, wachtte nog een paar minuten, stak de straat over en ging de kleine drogeristerij binnen.

Achter de toonbank stond een klein, oud, mager mannetje, met een geweldige puntschedel en een grote bril op de neus.

In het halfdonker van de achterwinkel was een loopjongen met een brutaal gezicht bezig met het rangschikken van lege flessen en potten.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, dat ik u even kom storen, begon Raffles. Wilt u mij eens zeggen, wat u geen vijf minuten geleden verkocht hebt aan een kleine magere heer met een gitzwarte baard?

De drogist keek Raffles met verschrikte ogen aan, rukte toen zenuwachtig aan zijn bril en antwoordde met een zachte, onzekere stem:

— Dat kan ik mij werkelijk niet meer herinneren, mijnheer...

Maar ineens riep de jongen, die nog met zijn flessen bezig was:

— Ik weet het nog wel baas, het was rattekruid.

HOOFDSTUK IV.

DE GIFMENDER

De drogist keek de jongen woedend aan, maar deze lachte hem in zijn gezicht uit en ging op brutale toon verder:

— Je hebt me toch ontslagen, dan wil ik je geheugen wel wat opfrissen.

Raffles begreep wel, waarom de man gearzeld had hem de waarheid te vertellen; ook in Amerika mag geen drogist vergiften verkopen, zonder een behoorlijk getekende verklaring en zonder dat de koper zijn naam heeft geschreven in een daarvoor bestemd register.

Hoogstwaarschijnlijk was deze drogist er één van de soort, dat liever lui dan moe is en hij had dan ook het zware vergif zonder enige formaliteit verkocht.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en zei streng:

— Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat u iets gedaan hebt, dat u in conflict kan brengen met de strafrechter.

— Och mijnheer, maak mij alsjeblieft niet ongelukkig, jammerde de drogist. O, bent u van de politie?

— Dat ben ik toevallig niet, mijnheer, maar met evenveel recht herhaal ik, dat u iets verkeerd hebt gedaan. Zoudt u mij nog een beschrijving kunnen geven van de man, die het rattekruid van u kocht?

— Hij was een kleine man met een zwarte baard, mompelde de drogist half verstaanbaar.

Raffles haalde minachtend de

schouders op, aan de getuigenis van zo'n sukkel zou de politie zeker niet veel hebben.

Trouwens, niet de koper van een of ander vergif was strafbaar, dat was alleen de verkoper, en al had Draper hele balen strychnine of arsenicum willen kopen, dan zou niemand hem daarvoor hebben kunnen straffen.

Maar Raffles begreep wel, dat het gekochte vergif waarschijnlijk voor iets anders moest dienen, dan er lastige muizen mee uit te roeien...

Hij liep daarom haastig de winkel uit, zonder zich verder nog te bekommeren om de drogist, die direct begon uit te varen tegen de brutale loopjongen. Raffles sprong op zijn motor en reed zo snel hij kon naar de woning van Mary Campbell.

Hij vond daar Henderson, die op wacht stond, vermomd als metse-laarsknecht.

De reus leunde tegen een deurpost van een huis tegenover dat van Mary Campbell en rookte kalm zijn pijpje.

— Niets bijzonders gebeurd, James? vroeg Raffles, zodra hij van zijn motor was gesprongen.

— Niets mylord, antwoordde de reus zachtjes.

— Is de vrouw thuis?

— Ze is net thuis gekomen.

— Breng dan mijn motor naar de garage. Ik moet haar spreken.

Henderson dacht er niet aan een

nadere verklaring te vragen, maar liep snel met de motor weg, terwijl Raffles de openstaande deur van het grote huis binnenging en regelrecht doorliep tot aan de derde verdieping.

Daar vond hij een werkster, wie hij vroeg, waar Mary Campbell woonde; de vrouw wees hem zwijgend een gang aan, die Raffles uit liep, om eindelijk aan te kloppen op een zware eikenhouten deur.

Hij wachtte geen antwoord af, maar opende de deur en stond tegenover Mary Campbell.

Zij keek de bezoeker ongeduldig en met gefronste wenkbrauwen aan en vroeg toen:

— Wie bent u, mijnheer en wat wilt u? Hadt u niet fatsoenlijk even kunnen wachten?

— Ik vraag u excuus, madame, maar de omstandigheden zijn er niet naar om zoveel omslag te maken. Dat zult u mij straks zelf ook wel toegeven. Wilt u mij toestaan enige woorden met u te spreken?

Mary Campbell had waarschijnlijk een dergelijk optreden niet verwacht, want zij keek Raffles stomverbaasd aan en haar stem had een heel andere klank, toen zij zei:

— Kom binnen, mijnheer en vertel mij, wie u bent en wat u te zeggen hebt.

— Wie ik ben doet er eigenlijk weinig toe, madame, begon Raffles. Misschien zou u met mijn uiteenzetting niet eens genoeg nemen, laten wij het er dus voorlopig op houden, dat ik een soort detektive ben, die voor zijn plezier zijn neus in andermans zaken steekt, alleen maar om het genot van het onderzoek, de zuivere redenering en de bestraffing van de schuldige te kunnen smaken.

— Ik begrijp helemaal niet, wat u wilt zeggen, mijnheer, riep Mary verbaasd uit.

— U zult het gauw genoeg begrijpen, antwoordde Raffles ernstig.

Maar vertel mij eerst eens, kunnen wij hier niet beluisterd worden?

— Onmogelijk, mijnheer, antwoordde de vrouw. Het is dus wel erg belangrijk, wat u mij te zeggen hebt?

— Heel belangrijk; het gaat namelijk om uw leven.

De vrouw deed verschrikt een stap terug, verbleekte en keek Raffles met grote ogen angstig aan.

Toen liet zij zich langzaam op een stoel neerglijden en zei toonloos:

— Zeg op, mijnheer, u hebt mij bang gemaakt.

— Mag ik dan een paar vragen stellen?

— Vraag maar, mijnheer, als het mij mogelijk is, zal ik op uw vragen antwoorden.

— Hoelang kent u Jim Draper?

De vraag trof zo rechtstreeks doel, dat Mary Campbell met een doffe kreet halverwege van haar stoel opstond en zich toen weer liet terugvallen.

Haar gezicht vertrok krampachtig en zij balde de kleine vuist.

Maar daar zij niet scheen te willen antwoorden, drong Raffles aan:

— U kunt het mij rustig zeggen, uw geheimen zijn veilig bij mij en wat ik u vraag, is voor uw bestwil. U moet tot iedere prijs onttrokken worden aan de invloed, die Draper nog altijd op u schijnt uit te oefenen.

— Hij invloed uitoefenen op mij, riep de vrouw schamper. Geloof dat maar niet mijnheer. Ik zou niets meer met hem te maken willen hebben, als het niet was om mijn kind, dat ook van hem is. Gelukkig heb ik het uit zijn klauwen weten te redden; hij weet niet waar het is en hij zal het ook niet te weten komen, want anders zou hij in staat zijn van die wetenschap gebruik te maken, om mij nog meer geld af te troggelen.

Zij was opgestaan en liep handen-

wringend heen en weer, blijkbaar buiten zichzelf.

Toen stond zij voor Raffles stil en begon weer:

— Ik maak er geen geheim van, mijnheer, het is trouwens geen geheim. Veel mensen kennen mijn geschiedenis, de geschiedenis van duizenden andere goedgebouwde meisjes, die geluisterd hebben naar de lokstem van een schoft. Hij paaide mij met zijn mooie praatjes en zijn aardige manieren, ik luisterde, ik beweek. Nog vóór dat ons kind kwam, had hij al genoeg van mij. Ik had geld gespaard, mijnheer, bijna vijftienduizend dollar, ik had destijds een goede betrekking en als hij maar gewild had, hadden wij ons kind een uitstekende opvoeding kunnen geven, wij hadden gelukkig kunnen zijn. Maar hij hield zich op met andere vrouwen, hij sloeg mij op het laatst zelfs, en tenslotte liet hij mij in de steek. En wat er daarna van mij geworden is, dat heb ik aan hem te danken. Ik kon mijn toestand niet verborgen houden, ik was dus ongeschikt geworden voor mijn betrekking, hard werken had ik nooit geleerd en toen verviel ik... tot dit.

Raffles had zwijgend geluisterd, zonder de vrouw aan te kijken, die met horten en stoten een stuk van haar verleden opbiechtte.

Maar nu keek hij op en vroeg met vaste stem:

— Wat weet u uit het verleden van Draper, dat hem op de elektrische stoel zou kunnen brengen?

De vrouw schrok erg hevig, drukte beide handen op het hart en slaakte een kreet van schrik.

— Wat, wat wilt u zeggen, mijnheer? Wat bedoelt u? stamelde zij.

— U hoeft het voor mij niet te verbergen, madame, een vriend van mij en ik zelf hebben de woorden gehoord, die u een paar dagen geleden 's avonds naar het hoofd slin-

gerde van Jim Draper in de gang van de Manhattan Bar, waar hij kelner in de grote restauratiezaal is. U dreigde hem, dat u hem zou verraden, als hij aan een bepaald verlangen niet voldeed, en uw bedreiging was gemeend.

De vrouw zat een ogenblik zwijgend en stil voor zich uit te staren, barstte toen plotseling uit, terwijl zij de handen wrong:

— Ik kan het niet zeggen, mijnheer. God weet, dat ik reden heb om hem te haten, maar ik kan het niet zeggen. Hij blijft toch de vader van mijn kind.

— Maar, wat zou u doen, als die man u wilde vermoorden? vroeg Raffles langzaam.

Mary Campbell antwoordde niet direkt, maar stond doodsbleek op, met een onbeschrijfelijke uitdrukking van afgrijzen op haar gezicht.

Toen vroeg zij hees, terwijl zij Raffles plotseling bij de arm greep en hem ruw heen en weer schudde:

— Wilt u zeggen, mijnheer, dat hij mij wil vermoorden?

— Ik heb hem nog geen uur geleden bij een drogist in het noorden van de stad rattenkruid zien kopen, onder het nemen van talloze voorzorgsmaatregelen; gisteren heeft u hier in uw woning een hoogoplopen- de ruzie met hem gehad, waarbij u hem nogmaals bedreigd hebt; ik laat het aan u zelf over om de gevolgtrekking te maken.

— Hij zou het doen, hij zou het kunnen doen! hijgde Mary Campbell, rillend. Hij, hij heeft het al eens geprobeerd. Ja, nu heb ik geen medelijden meer met hem, de laffe moordenaar, de gifmenger. Hij deed het al eens, mijnheer, hij heeft het er uitgegooid, toen hij eens dronken naar huis kwam. Dat was een paar dagen vóór hij mij voorgoed verliet. Ik dacht eerst aan de fantasie van een dronkaard, maar toen hij weg

was, heb ik het eens onderzocht, gedreven door een vreselijk voor gevoel en hij had waarheid gesproken.

— Wat deed hij? vroeg Raffles zacht.

— Hij heeft een neef vergiftigd, om in het bezit te komen van een kleine erfenis, die aan hem zou komen als die neef was gestorven; het was niet meer dan zesduizend dollar.

— Afschuwelijk! riep Raffles uit, terwijl hij van afkeer huiverde.

Hij keek de vrouw medelijdend aan en ging toen verder:

— Is het u bekend, madame, dat Jim Draper lid is van de Bende van het Kwade Oog?

De vrouw schudde snel het hoofd en antwoordde zwak:

— Nee, mijnheer, dat wist ik niet. Dus ook dat nog?

— Ik weet zeker, dat hij lid is van die bende, madame, en ik ben hier gekomen om u te vragen, of u mij wilt helpen, dat ondier onschadelijk te maken, dat een medemens voor zesduizend dollar van het leven heeft beroofd en nu met vergif in de zak loopt, om u ook om het leven te brengen, omdat u zijn vreselijk geheim kent en de enige bent, die het weet.

De vrouw stond blijkbaar aan een zware tweestrijd ten prooi. Hete

tranen biggelden over haar wangen en haar hele gezicht was smartelijk vertrokken. Toen viel zij met het hoofd op de armen, die zij op de tafel had uitgestrekt en barstte in een wild snikken uit.

En dof klonk het:

— Wat moet ik doen? Moet ik hem direkt bij de politie aangeven?

— Dat zou absoluut geen zin hebben, madame, de politie zou u eenvoudig heen zenden en de schouders ophalen. Zij moet overtuigende bewijzen hebben en die zijn alleen te leveren wanneer hij aanstalten maakt om zijn plan ten uitvoer te brengen.

— Wat zegt u daar, mijnheer? Moet ik rustig toelaten, dat hij mij probeert te vergiftigen?

— Dat natuurlijk niet, madame, zei Raffles met een vage glimlach. U zult er zelfs verstandig aan doen alleen in een restaurant te eten, en telkens in een ander; op deze manier zal hij u althans onmogelijk kunnen benadelen, en voor de rest...

Raffles liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, na een blik op de gesloten deur te hebben geworpen, en daarop begon hij ernstig met de vrouw te spreken, die, de gevouwen handen tussen de knieën geklemd, toeluisterde...

HOOFDSTUK V.

DE AANSLAG

Een paar dagen waren verlopen sinds Raffles de kellner met het gele gezicht had gevolgd en ontdekt had, dat hij rattenkruid had gekocht.

Van dat ogenblik af hield hij hem goed in het oog, evenals Brand die was aangegrepen door een grote onrust en al een paar keer had verklaard, niet te begrijpen, waarom Raffles de schurk niet dadelijk liet arresteren, al was het maar om de moord op zijn neef, waarop Raffles dan telkens glimlachend antwoordde:

— Maak je niet ongerust, Charles, daarvoor zal hij te zijner tijd wel boeten, hij moet nu als lokaas dienen, om mij op het spoor van andere bendeleden te brengen, en dat zou hij moeilijk kunnen doen, als hij in de gevangenis zit.

Het was ongeveer negen uur in de avond, toen Raffles en Brand de restauratiezaal van de Manhattan Bar binnentraden.

Het was nog niet vol en zij hadden geen moeite een onbezet tafeltje voor twee personen te vinden.

— Kijk eens, daar zit Mary Campbell, riep Brand halfluid, toen hij was gaan zitten.

— Ja, werkelijk, zij schijnt dus niet bang voor hem te zijn, zei Raffles, terwijl hij zijn blik even vestigde op de vrouw, die maar een tafeltje van hen verwijderd zat.

Zij scheen Raffles echter helemaal niet op te merken en staarde met afwezige blik voor zich uit.

Zij was alleen.

Jim Draper liep af en aan, geler dan ooit naar het scheen, met een stoeve, boze trek om de dunne lippen en een diepe rimpel tussen de strak getrokken wenkbrauwen.

— De kerel ziet er allesbehalve geruststellend uit, mompelde Brand. Wij moeten hem in het oog houden.

— Dat zullen wij ook wel, maak je daar maar geen zorgen over. Hij zal geen oogwenk aan mijn aandacht ontsnappen, zei Raffles.

Langzamerhand vulde de zaal zich en om tien uur in de avond werden de « wijken » van de kellners verwisseld, Draper kreeg het tafeltje van Mary Campbell voor zijn rekening.

Alsof hij nooit iets met de vrouw te maken had gehad, liep hij op haar tafeltje toe, want haar glas was juist leeg, en nam haar bestelling op.

Brand hoorde duidelijk een glas thee bestellen. De jongeman was al bekend met de gebruiken van de gelegenheid en hij wist heel goed, wat er met thee bedoeld werd, whisky-soda.

Hier mocht geen sterke drank worden getapt, maar de trouwe bezoekers wisten wel, dat er een geheime kelder onder het buffet was, waar een grote voorraad sterke drank was opgeslagen, die echter alleen aan goede bekenden van de gerant werd geschonken, van wie hij kon verwachten, dat zij de zaak niet aan de grote klok zouden hangen.

Zodra de kellner weg was, gaf Raffles Brand een wenk en zei:

— Kijk eens wat hij uitvoert, maar let vooral op, dat je niet wordt opgemerkt.

Brand deed wat hem werd gevraagd en volgde de kellner.

Deze gaf de bestelling aan het buffet op en het gevulde glas stond al op het blad, toen Brand nog niet halfweg de zaal was.

Het volgende ogenblik was Draper door een smalle deur naast het buffet verdwenen.

Brand liep zo snel hij kon door, maar toen hij de deur naast het buffet bereikt had en daar wilde binnengaan, trad de buffetchef hem in de weg en zei met een glimlach:

— U bent verkeerd, mijnheer, dit is een dienstruimte. Alleen voor de kellners bestemd.

Brand stampvoette en een vaag gevoel van angst en onrust, waaraan hij geen naam kon geven, kroop in zijn keel omhoog en maakte die droog en prikkelig.

Hij bleef even besluiteloos staan en toen hij zich omwendde, zag hij heel aan het andere eind van de zaal, waar zijn tafeltje was, hoe Draper al het glas op de tafel van de vrouw neerzette, zich dadelijk weer omkeerde en heenging.

Zo snel hij kon, liep Brand terug en hij had al woedend willen uitvaren, toen zijn weg een ogenblik versperd werd door een opgewonden gezelschap jongelui, dat net was binnen gekomen en nu luid schreeuwend en lachend naar een plaats zochten.

Hij verloor het tafeltje van de vrouw een ogenblik uit het oog, en toen hij eindelijk zijn plaats weer bereikt had, had zij haar glas al leeg gedronken...

Brand verbleekte en voelde zijn knieën onder zich knikken.

— Wat is er? vroeg Raffles. Heb

je hem kunnen volgen?

— Nee. Heb je het dan niet gezien? Hij had de zaal verlaten door een deur naast het buffet, en daar kon ik hem niet volgen.

Raffles had zijn gezicht afgewend en de jongeman kon niet zien, wat er op te lezen viel.

De Grote Onbekende keek met aandacht naar de vrouw, die een paar passen verder zat en nog altijd in gedachten voor zich uitstaarde, blijkbaar zonder besef van hetgeen er om haar heen gebeurde.

Een kwartier lang zaten de vrienden zwijgend tegenover elkaar, nu en dan een steelse blik werpend op het gezicht van Mary Campbell, die zich van hun aanwezigheid helemaal niet bewust scheen te zijn.

Draper stond op enige afstand, heel bleek en hield zijn groenachtig schitterende ogen gevestigd op het lege glas, dat voor de vrouw stond.

Traag kropen de kwartieren voorbij en zonder van houding te veranderen, bleef Mary Campbell onbeweeglijk zitten.

Het werd één uur en Draper vertrok om plaats te maken voor een collega, die hem tot zes uur in de ochtend zou vervangen.

Hij wierp nog een laatste onderzoekende blik op Mary Campbell, toen hij in de deur stond, met zijn jas aan en zijn hoed op, klaar om te vertrekken, en toen viel de deur achter hem dicht.

— Ik begrijp niet, waarom wij de schurk laten gaan, bromde Brand. En ik begrijp ook niet, Edward, dat jij zo kalm schijnt te blijven.

— Wat gebeuren moet, Charles, dat gebeurt, antwoordde Raffles schouderophalend.

— Kijk eens naar de vrouw, riep Brand plotseling uit, terwijl hij naar Mary Campbell wees.

Zij had de hand aan het hoofd gebracht, wreef langzaam langs de

slapen en scheen toen onpasselijk te worden, want haar hele lichaam schokte; zij stond snel op, haar handtasje achterlatend en rende naar de deur, waardoor zij verdween.

Nu stond ook Raffles op en volgde haar in allerijl, nadat hij Brand zacht had toegefluisterd:

— Blijf hier wachten, ik zal zien wat het is.

Een kwartier later pas kwam Raffles terug en zei op zachte, ernstige toon:

— Zij is erg ziek, zij ligt nu in de kamer van de gerant en wij zullen haar direkt overbrengen naar haar woning. Ga met mij mee.

Brand volgde hem, doodsbleek, zijn handen tot vuisten gebald en even later stapten zij de kamer van de gerant binnen, waar de vrouw, bleek en bewegingloos op een rustbank lag, terwijl de gerant, de oberkellner, de zaalchef en nog een paar personen om haar heen stonden.

Het bleek Brand bij het binnenkomen, dat Raffles zich voor dokter had uitgegeven, want zo sprak de gerant hem aan.

— Hoe komt de vrouw plotseling zo ziek, dokter? vroeg hij zich met een bezorgde blik aan Raffles, die de pols van de patiënt voelde.

— Zij moet iets verkeerd hebben binnengekregen, antwoordde Raffles kortaf. Is de auto er, die ik heb laten halen?

— Die staat voor de deur te wachten, dokter.

— Help mij dan haar naar de wagen dragen, zei Raffles tegen Brand, waarna de beide mannen het slappe lichaam van de zacht kreunende vrouw door een dienstgang naar de wachtende auto droegen, waarin zij voorzichtig werd neergelegd.

De volgende dag kwam een dokter Mary Campbell bezoeken, zij was toen al dood...

Diezelfde avond was het bericht

van het overlijden van de vrouw, die een vaak geziene bezoekerster van de Manhattan Bar was, in de buurt waar pret gemaakt en feest gevierd werd, al bekend.

Draper deed zijn werk normaal, maar zijn ogen hadden een dofte tint, en zijn lippen trilden herhaaldelijk, zonder dat hij er blijkbaar iets aan kon doen.

Hij stond nu en dan zo diep in gedachten, dat een ongeduldige gast hem herhaalde malen moest roepen, voor hij het hoorde.

Het was ongeveer tien uur, toen er een man binnenkwam, met rood haar en een tamelijk gemeen gezicht, die met zijn ogen Draper zocht, tussen duim en wijsvinger het bovenlid van zijn rechteroog vastgreep en dat snel een paar keer over het onderlid streek, alsof hij een vuiltje wilde verwijderen.

Dadelijk antwoordde de kellner door met de wijsvinger van de linkerhand even de slaap boven de linkerwenkbrauw aan te raken.

De rode vent slenterde de kant uit, waar hij stond, keek even om zich heen en zei toen in het voorbijgaan:

— Ik moet je spreken, over tien minuten in de gang. Er is vannacht een prachtslag te slaan. A propos, weet je, dat Mary Campbell dood is? Maar kerel, wat verschiet je er van. O, maar dat is waar ook, je hebt haar vroeger gekend, nietwaar?

— Gekend, heel in de verte, mompelde Draper schor. Wat scheelde haar eigenlijk?

— Daar zijn de geleerden het niet over eens, een beroerte, of zo. Overmorgen wordt ze begraven. Ik heb haar gezien, een mooie dooie. Je zou zeggen, dat ze sliep. Wat sta je toch te trillen, kerel. Het lijkt warempel wel of je te veel gedronken hebt. Nu, over tien minuten, denk er aan.

De man met het rode haar slen-

terde verder, dronk snel een kop koffie leeg en liep toen naar de gang, waar Draper een ogenblik later bij hem kwam.

— Zeg vlug op! begon de kellner zacht, ik kan binnen niet gemist worden.

— Hoe laat ben je vrij vannacht?

— Een uur.

— Dat treft prachtig. Luister. Straks komt er hier een schatrijke nikker, een voormalige bokser, geloof ik, een kerel, die ze een miljoen dollar voor één enkele wedstrijd betaalden. Je moet zien hoe hij schittert van de juwelen en hij loopt met nooit minder dan vijf en twintig dollar in zijn zak.

— Wat zou dat? vroeg Draper suf.

— Wat is er nu met jou aan de hand? Ben je kinds geworden Jim? Ze hebben mij jou als een van de beste leden van de bende afgeschilderd en daarom kwam ik bij jou, ook omdat je hier toch werkt. Zouden ze zich zo in jou vergist hebben?

Draper vermande zich en antwoordde:

— Je kunt me krijgen. Maar als de nikker vóór één uur weer weggaat, dan kan ik je toch niet helpen.

— Hij zal niet voor één uur weggaan, daar zorgt de meid voor, die hij bij zich heeft. Zij zal de nikker dronken maken en de rest is kinderspel.

— Hoe laat zal het zijn?

— Om iets over één, bij half twee.

— En waar?

— In de 43ste Street. Daar woont zij, daar is het goed stil om die tijd. Wij zullen hem laten uitstappen en als de chauffeur is weggereden, dan kan het gebeuren.

— Top, dan ben ik je man, zei Draper. Wacht dan om één uur bij de uitgang op mij, dan kunnen wij

in een auto die twee volgen.

— Afgesproken.

Draper knikte de man met het rode haar nog eens toe, en stapte de deur van de restauratiezaal binnen.

Hij merkte er dus ook niets van, dat de rode hem grijnzend nakeek en in zichzelf mompelde:

— Lach jij maar, schurk, laat je tanden maar zien. Wij zullen zien, wie het laatst lacht...

Ongeveer een uur later kwam er een reusachtige, opzichtig geklede neger met blinkende, witte tanden en een kroeskop, waarin het grijs al de boventoon voerde, met een jonge, al even opzichtig geklede vrouw, de restauratiezaal binnen.

Draper hoefde er geen ogenblik aan te twijfelen, of de nieuwe bezoeker was de man, waarover zijn bezoeker van net gesproken had.

Zijn vingers schitterden van de juwelen ringen, hij droeg grote juwelen knopen in zijn overhemd, een juwelen doekspeld in zijn vuurrode das, zelfs juwelen manchetknopen.

En dat hij rijk was, bleek al gauw uit de verteringen die hij maakte.

Er werd een souper opgediend, dat klonk als een klok en het duurde niet lang, of de neger bewees daadwerkelijk, dat het in New-York nog erg goed mogelijk was, zich een stuk in de kraag te drinken.

Hij werd hoe langer hoe uitbundiger en toen het één uur sloeg, kon hij nauwelijks meer op zijn benen staan.

De demi-mondaine, die in zijn gezelschap was, had Draper nu en dan een veelzeggende blik toegeworpen, die deze heel goed begreep.

Eindelijk scheen de vrouw er genoeg van te krijgen en niet zonder moeite troonde zij haar zwarte prooi mee.

Op dit ogenblik had Draper alleen nog gewacht, om op zijn beurt vlug

de zaal te verlaten, waar zijn opvolger al klaar stond, snel af te rekenen, zijn hoed en jas te gaan halen en snel naar de rode te gaan, die al ongeduldig bij de ingang op hem wachtte.

Zij zagen juist hoe de vrouw de beschonken neger in een auto werkte, waarvan de veren onder zijn gewicht kraakten en hoe de wagen daarna wegreed.

De man met het rode haar had echter al voor een tweede auto gezorgd en beval nu de chauffeur hem naar de 43ste Street te brengen.

De rit duurde ongeveer een half uur en toen stond de auto stil aan het begin van de 43ste Street.

De chauffeur boog zich voorover en vroeg :

— Welk nummer ?

— Stop maar, chauffeur, we stapten uit, antwoordde de rode en tegelijkertijd deed hij het portier open, stapte uit, betaalde de chauffeur, die dadelijk wegreed en ging met Draper lopend verder.

— Heb je je mes klaar ? vroeg hij na enige ogenblikken.

— Maak je maar niet bezorgd, antwoordde Draper onverschillig. Maar waar is de kerel nu ?

— Ik geloof, dat ik daar al iets zie, antwoordde de ander, op twee gestalten wijzend die een vijftig meter voor hen uit, over het totaal verlaten trottoir liepen.

Het was hier heel stil en de plek scheen bij uitstek geschikt te zijn, om er een aanslag te wagen, want aan de overkant van de straat strekte zich op deze plaats een groot, nog onbebouwd terrein uit en de hulzen waren voor het merendeel al donker.

— Kom vlug mee, fluisterde Draper en nu was hij het, die zijn medeplichtige meesleurde.

Binnen een paar tellen hadden zij

de neger en de vrouw, die in zijn gezelschap was en die nu en dan achterom had gekeken, ingehaald.

Het ogenblik om te handelen was gekomen.

— Let op ! siste Draper tussen de tanden. Hij hief de hand op, waarin het lemmet van een vlijmscherp dolkmes flikkerde.

Maar op hetzelfde ogenblik scheen de neger iets verdachts te horen en argwaan te krijgen.

Misschien ontuchtterde die argwaan hem plotseling, want hij keerde zich snel als de weerlicht om en velde de man met het mes met een rechtse kaakslag, die hem, zonder dat hij een kreet kon geven, neerstortte.

Het volgende gebeurde zo snel, dat het scheen, alsof de acteurs in dit kleine drama hun rollen lange tijd achtereen hadden gerepeteerd.

De man met het rode haar raapte het mes op, dat de moordenaar uit de hand was gevlogen en liet het snel in zijn zak glijden, de neger laadde het slappe lichaam van de bewusteloze kellner als een zak wasgoed op zijn schouder en de demi-mondaine zette het zo vlug op een lopen, dat de beste hardloper haar niet zou hebben ingehaald.

Nog geen minuut later klommen de drie mannen, de neger nog altijd met het lichaam van Draper op zijn schouder, de trap van een grote huurkazerne op en liepen een kamer binnen, waar een bed stond, waarop Draper werd neergegooid.

Daarna namen de drie personen, die de kellner hier hadden gebracht, bijna tegelijkertijd de pruiken af, die hun respectieve hoofden bedekten, keken elkaar eens glimlachend en voldaan aan en slaakten een zucht van verluchting. Raffles de rode, Henderson de neger en Charles Brand de lichte juffrouw.

HOOFDSTUK VI.

DE VERSCHIJNING

Het was ongeveer drie uur in de ochtend, toen Draper weer bij begon te komen.

Hij sloeg langzaam de ogen op, wreef zich even over het voorhoofd en keek om zich heen.

Bij het flakkerende licht van een klein nachtlampje zag hij, dat hij in een tamelijk grote kamer lag, met maar weinig meubels en dat als slaapkamer was ingericht.

Hij richtte zich half op en toen werd zijn aandacht getrokken door een schilderij, dat vlak tegenover zijn bed hing en dat een portret van Mona Lise voorstelde.

Maar het was niet het schilderij dat zijn aandacht trok, het was het eigenaardige, groenachtige lichtschijnsel, dat uit het schilderij scheen te stralen, of dat er op geworpen werd door een onzichtbare, geheimzinnige lichtbron.

Het lichtschijnsel werd een ogenblik zwakker, het scheen te zullen verdwijnen, maar toen werd het langzaam weer helderder en het gezicht van Mona Lisa was verdwenen; uit de lijst staarde hem nu een doodsbleek gezicht aan, het gezicht van de vermoorde vrouw, van Mary Campbell.

De ogen leefden, zij hadden een starende uitdrukking en schenen tot in het diepst van zijn ziel te willen lezen, en nu begonnen de bleke lippen te bewegen, zij spraken één enkel woord:

— Moordenaar!

Met een hese schreeuw, die met moeite uit zijn keel scheen te komen, kwam Draper overeind in het bed, een zweetdruppel aan ieder haar, dat recht overeind van angst uit zijn hoofd dreigde te pullen en met een tong, die aan zijn gehemelte vast kleefde.

Hij bedekte de ogen met de handen en plotseling brak hij los:

— Weg! weg! Ben je een verschijning uit de hel, die mijn geheim komt ontlokken? Ik geef toe, ik heb je gedood! Ik wil alles bekennen, maar ga weg! Staar mij niet aan met die vreselijke ogen; ik voel, dat dat ik gek word! Ik wil alles bekennen!

Uitgeput liet de moordenaar zich achterover in de kussens vallen, terwijl hij de ogen sloot, om de verschijning niet meer te zien.

Toen hij ze eindelijk weer opendeed, was de zonderlinge groene lichtglans verdwenen.

Maar nu zag hij drie zwijgende gedaanten voor zijn bed staan, die op zijn wakker worden schenen te hebben gewacht.

Eén van hen liep naar de schakelaar van het elektrische licht toe, en bij het heldere schijnsel zag Draper nu drie mannen voor zijn bed staan, die hij nooit te voren had gezien en die nu zwijgend op hem neerkeken.

Het waren Raffles, Brand en Henderson.

Raffles begon het eerst te spreken:

— Wij hebben net je bekentenis gehoord, Jim Draper, en je lot is beslist. Ontkennen zou je overigens niet helpen; wij weten alles, wij weten wat je gedaan hebt en wat je zou hebben gedaan, als wij niet tussenbeide waren gekomen. Je hebt je neef vermoord, je hadt ook je vrouw willen doden...

— Dus zij leeft? riep Draper uit.

— Zij leeft, dank zij ons. Denk echter niet, dat dit je straf zal verminderen. Want wij zijn er nog niet. Je bent lid van de bende van het Kwade Oog.

Draper kromp in elkaar en wierp Raffles een schuwe blik toe.

— Gelogen! zei hij toen schor.

— Probeer het niet te ontkennen, antwoordde Raffles streng. De bewijzen zijn te overstelpend. Ik heb je in de Manhattan Bar telkens zien wisselen, en je hebt zelfs met mij gesproken, nadat ik je zelf het teken had gegeven.

— Met u? Dat is onmogelijk! riep Draper woest. Ik heb u nooit gezien.

— Denk maar eens na, antwoordde Raffles kalm. Het is waar, ik had toen rood haar! Dit!

En met deze woorden haalde hij de rode pruik te voorschijn, die hij die avond had gedragen en zette haar snel op.

Draper gaf een schreeuw van schrik en woede en riep:

— Het was dus allemaal bedrog? Jij hebt mij in een val gelokt.

— Dat heb je daar heel handig ontdekt, zei Raffles ironisch. Inderdaad is er zo iets gebeurd. Zou je nu maar niet liever erkennen, dat ik het bij het rechte eind had? Het zou je toch niet helpen, als je het zou willen ontkennen.

Draper boog het hoofd, na Raffles een duistere blik te hebben toege-

worpen.

Het was duidelijk te zien, dat de schurk al weer op middelen peinsde om zijn huid te redden, nu hij over de eerste schrik heen was en men hem had verteld, dat zijn aanslag mislukt was.

En Raffles had er al spijt van, dat hij de schurk niet had laten geloven aan een verschijning, misschien had de ontzetting hem wel tot spreken gedwongen.

Enige tijd was het gespannen stil in het vertrek en toen zei Draper zachtjes:

— Luister goed. De rechter zal mij moeten bewijzen, wat ik net bekend heb. Ik zou alles kunnen ontkennen. Maar laten wij een ogenblik aannemen, dat ik het inderdaad gedaan had, denk jij dan, dat het de strafmaat zou verminderen, als ik je inlichtte omtrent bepaalde zaken betreffende de bende?

Raffles haalde minachtend de schouders op.

— Vlei je toch niet met een onzinnige hoop, riep hij nijdig uit. Je vrouw heeft mij verteld, dat de moord op je neef nog geen vol jaar geleden gepleegd is. Men zal het stoffelijk overschot kunnen opgraven, en de aanwezigheid van het vergif zal nog gemakkelijk kunnen worden geconstateerd.

— Maar ik kan ontkennen. Ik zal ontkennen! riep Draper uit.

— Dat zal je niet baten, je vrouw heeft je bekentenis gehoord.

— Maar dat is niet voldoende! riep Draper triomfantelijk. Haha, ik ken de wet te goed. Eén getuige is niet voldoende. En bovendien is zij mijn vrouw en die mag niet tegen mij getuigen. De rechter zal zeggen, dat zij uit wraakzucht heeft gehandeld.

Raffles beet zich op de lippen, want hij wist maar al te goed, dat de schurk in dit opzicht gelijk had.

op zijn best zou men hem moeten vrijspreken bij gebrek aan bewijs.

Maar toen hief hij snel het hoofd op en beet de ellendeling toe:

— Dat mag allemaal zo zijn, dat is de zaak van het gerecht. Maar voor de moordaanslag op Mary Campbell zou men je in ieder geval een tiental jaartjes naar Sing-Sung sturen.

— Ook daarvoor zijn geen bewijzen, riep Draper brutaal uit.

— Denkt je dat? Dan zal ik je iets anders bewijzen, zei Raffles nijdig. Ik had alles van te voren met de ongelukkige vrouw afgesproken en zelfs mijn beste vriend — Raffles wees hierbij op Brand — wist er aanvankelijk niets van, omdat ik zelfs hem niet in het geheim durfde nemen. Een ogenblik ben ik erg bang geweest, dat wil ik wel toegeven, maar toen ik je gezicht zag, nadat je weer met de vergiftigde drank was binnengekomen, toen wist ik, dat ik op tijd had ingegrepen. Toen jij weer wegging, na je slachtoffer de giftdrank te hebben voorgezet, zette ik bliksemsnel mijn eigen lege glas op haar tafeltje en goot de inhoud van het glas, dat je haar gebracht had, over in een klein medicijnflesje, dat ik tot dat doel had meegebracht en het gebaar is zeker door drie of vier bezoekers gezien. Trouwens zou mijn eigen getuigenis voldoende zijn, en ook die van de drogist in het noorden van de stad.

Het was alsof Draper door een knots werd getroffen, toen hij deze woorden hoorde. Hij begreep maar al te goed, wat zij voor hem betekenden.

Het zweet stond hem op de slapen en zijn stem had een droge klank, toen hij, na zijn lippen te hebben bevochtigd uitriep:

— Ga verder! zeg mij alles.

— O, de rest is gauw verteld. Ik

onderzocht de inhoud van het flesje nog diezelfde nacht; het bevatte genoeg arsenicum om een heel gezin uit te roeien. Toen liet ik je in de waan, dat je in uw opzet geslaagd waart, in de overtuiging, dat de schrik je wel aan het spreken zou krijgen, als je je slachtoffer ineens voor je zou zien verschijnen. Daarvoor was het nodig, dat ik een aanslag op touw zette, om je naar de eenzame plek te lokken, waar mijn vrienden en ik je onschadelijk zouden maken, en dat is uitstekend gelukt, al heb ik tot mijn spijt moeten constateren, dat één van mijn twee vrienden, die op zo'n voortreffelijke manier de rol van de rijke neger vervuld heeft, wel wat harder heeft toegeslagen, dan ik hem verzocht heb, met het gevolg, dat wij node-loos lang op je ontwaken hebben moeten wachten.

Draper balde de vuisten en een sissend geluid kwam over zijn lippen, want hij begreep maar al te goed, dat er nu geen ontsnappen meer mogelijk was.

Hij had blijkbaar te doen met particulier detektives, die hem waren gevolgd en die hem ook de winkel van de drogist in het noorden van de stad hadden zien binnengaan.

Maar plotseling schoot hem iets te binnen.

— Wilt u mij eens zeggen, hoe de man er uitzag, die bij die drogist vergif moet hebben gekocht? vroeg hij, Raffles met zijn stekende ogen aangelurend.

Maar Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— De valse baard is al in je woning gevonden, Draper. Hoe je je ook al wendt en keert, je kunt niet ontkomen.

Draper liet zich in de kussens terug vallen, hij zag nu zelf in, dat hij verloren was, het net van bewij-

zen spande zich zo dicht om hem heen, dat ontkomen niet meer mogelijk was, tenzij...

Draper had het hoofd op de borst laten zakken en scheen ingespannen na te denken.

Toen keek hij schichtig om zich heen, als om zich te overtuigen, dat niemand hem had kunnen horen, behalve de drie mannen, die voor zijn bed stonden.

— Luister eens, begon hij fluisterend. Denkt u dat men mijn straf zou verminderen, als ik inlichtingen verstrekke betreffende... de bende, die u net genoemd hebt?

— Daarvan ben ik overtuigd, zei Raffles.

— Maar dan zal ik in het publiek moeten getuigen, riep Draper verschrikt uit. Eenmaal zou ik toch weer uit de gevangenis loskomen en mijn voormalige makkers zouden zich weten te wreken.

— Die kans bestaat inderdaad, moest Raffles toegeven. Maar, er is misschien wel iets op te vinden, al moet ik je zeggen, dat ik beslist niet kan inzien waarom ik eigenlijk medelijden met je zou hebben. Je bent een beest, een schurk zonder een grein menselijk gevoel en eigenlijk verdiende je niet beter dan de strop. Maar ik wil je een kans geven. Je vertelt mij nu direkt waar en wanneer de aanvoerders van de bende de eerstvolgende keer zullen vergaderen en dan zal ik wel zorgen, dat je aangifte geheim blijft. Ik zal dan al mijn invloed aanwenden, opdat men je straf enigszins verzacht, maar denk niet, dat je vrij zult komen.

Draper dacht even na en riep toen vastbesloten uit:

— Als u mij dat kunt toezeggen, dan ben ik uw man. Vraag maar.

— Wanneer is de eerstvolgende vergadering?

— Morgennacht.

— Hoe laat?

— Om twee uur.

— Waar?

— Op de bovenste verdieping van het Manhattan building.

— Maar dat is een gebouw van drie en dertig verdiepingen, riep Brand uit.

— Zij komen dan ook niet op de gewone manier, zij komen met helikopters, antwoordde Draper.

— Wat? Zij strijken dus op het dak neer? riep Raffles verrast.

— Ja. Het is volkomen vlak, met grind bestrooid en het heeft een oppervlakte van bijna tienduizend vierkante voet en voor een ervaren vlieger is het heel gemakkelijk te dalen op een dak als dit, dat bijna honderd meter lang is en dat ver boven de omgeving uitstrekt.

— Hoe veel van die machines zijn er?

— Vier of vijf.

— En hoeveel personen brengen zij?

— Ongeveer twintig.

— Is de bewoner van de bovenste verdieping lid van de bende?

— Ja, hij heet Corn en hij geeft voor handelaar in graan te zijn. Hij heeft een groot kantoor en daar vergaderen de bendehoofden.

— Maar waarom kiezen zij die rare plek uit? vroeg Brand verwonderd.

— Zij kunnen er niet overvallen worden, want bij het minste alarm rennen zij naar het dak, stappen in hun machines en vliegen weg. Het stijgen van de lift wordt hun dadelijk verraden door de trap, of het naar boven komen van een elektrische alarmschel.

— Komen daar alle aanvoerders van de bende samen?

— Bij lange na niet. Maar een klein gedeelte van het korps aanvoerders komt daar. En dit is alles wat ik weet, dat bezweer ik u.

— Het is goed, zei Raffles droog.

Het spreekt vanzelf, dat jij hier blijft en wij zullen wel zorgen, dat je niet kunt ontsnappen. Blijk je de waarheid te hebben gesproken, dan geef ik je mijn erewoord, dat ik er zal op aandringen, dat men je

naam niet in het openbaar noemt, om je voor de wraak van je bondgenoten te behoeden, al heb je daar eigenlijk absoluut geen enkel recht op.

HOOFDSTUK VII.

DE STRIID TEGEN DE GANGSTERS

Het was de volgende nacht ongeveer één uur, toen een kleine groep mannen, allemaal in politieuniform gekleed, onder aanvoering van een inspekteur, het reusachtige Manhattan gebouw naderde, dat bijna vijftig meter uitstak boven de hoogste huizen in de onmiddellijke omgeving.

Het gebouw was bijna tweehonderd meter hoog, van de oppervlakte van de straat tot het uiterste topje van de toren, die een van de hoeken bekroonde, terwijl het dak zich ongeveer honderdtachtig meter boven de grond bevond.

Die inspekteur was niemand anders dan John Raffles en hij had nog geen half uur geleden de vijftien manschappen, die bij hem waren, met een paar korte woorden opgekommandeerd uit het grote bureau op een kwartier afstand van het reusachtige gebouw, waar zij, half dommeland, in de grote wachtzaal zaten, in afwachting, of men

soms voor het een of ander hun diensten zou nodig hebben.

Geen van de manschappen kende de inspekteur van gezicht, maar zijn uniform deed, zoals steeds en overal, wonderen, en niemand van hen twijfelde er ook maar één seconde aan, of men had met een echte politie-man te doen.

Voor het gebouw stonden Henderson en Charles Brand te wachten, die er wel enigszins uitzagen als monteurs of elektriciens.

De zogenoemde inspekteur liep haastig op hen toe, wisselde fluisterend enige woorden met hen en richtte zich toen tot zijn manschappen met de volgende korte toespraak:

— Luister eens mannen, hier is eer voor jullie te behalen. Deze twee heren, detektives uit een andere wijk, zijn op het spoor gekomen van een groot aantal aanvoerders van de bende van het Kwade Oog, die hier vannacht zullen vergaderen, op de

bovenste verdieping van het huis. Ik zie sommigen van u verwonderd kijken, maar laat ik er dadelijk aan toevoegen: zij zullen op het dak neerstrijken en wij hebben niets anders te doen dan te beletten, dat zij weer vertrekken. De heren komen met helikopters.

De agenten keken elkaar eens aan, waarop één van hen zei, terwijl hij de handen aan zijn pet bracht:

— Juist een maand geleden, sir, hebben mijn maats en ik al iets verdachts in de lucht gehoord en om vier uur in de ochtend zouden wij gezworen hebben, dat wij een paar vliegtuigen, bijna een half dozijn, van het dak zagen opstijgen.

— Dan weet je nu, waaraan dat was toe te schrijven en dat je je niet vergist hebt, vriend, zei Raffles eenvoudig. Ik hoop op jullie te mogen rekenen. Zij zijn met twintig man en wij hebben dus mensen genoeg, want wij zullen het voordeel van de verrassing hebben. Bij de minste tegenstand maken jullie natuurlijk gebruik van de revolvers.

Raffles was net uitgesproken, toen boven de hoofden van de agenten en de paar late voorbijgangers, die in de buurt waren, het lawaai van een snel rondwielende schroef hoorbaar werd.

Iedereen keek naar boven en tegen de heldere nachthemel zagen zij wel enigszins vaag, maar toch onmiskenbaar, de zwarte gedaante van een vliegtuig van min of meer gedrongen vorm, als een reusachtige vlieg, neerstrijken op het geweldige, platte dak, en verdwijnen achter de rand van het dak.

Hetzelfde herhaalde zich nog vijf keer binnen het tijdsverloop van een half uur en met ongeregelde tussenpozen.

Het werd nu tijd om te handelen.

— Zullen wij het huis niet direkt binnengaan, inspekteur? vroeg de

brigadier, die zich onder de manschappen bevond.

— Niet direkt, brigadier, want zij zouden ons horen aankomen, vóór wij tijd zouden hebben, hen te overvallen. Wij moeten eerst de bewakers van de machines onschadelijk hebben gemaakt.

— Maar daarvoor moeten wij toch op het dak zijn? antwoordde de brigadier.

— Natuurlijk, maar wij kunnen langs de brandladders naar boven klimmen. Dat zullen mijn twee dektives doen, die zijn het gewend. Zij zullen ons een sein geven, zodra alles klaar is en dan kunnen wij naar binnen gaan en zal ik zelf het elektrische alarmsignaal buiten werking stellen.

Opnieuw wendde hij zich tot Charles Brand en Henderson, waarna hij zijn manschappen verdeelde in kleine groepen, opdat zij niet al te erg in het oog zouden vallen.

Misschien zwierf er wel een lid van de bende in de buurt, die achterdochtig zou worden door de tegenwoordigheid van zo'n groot aantal agenten en die zou proberen zijn makers te waarschuwen.

Brand en Henderson waren intussen al om het gebouw heen geslopen en stonden nu aan de achterkant, waar zich de eindeloze rij brandladders bevond.

Dadelijk begonnen zij voorzichtig naar boven te klimmen, maar halverwege moesten zij even uitblazen, vermoeid van de zeven en twintig trappen die zij in snel tempo hadden beklommen.

Daarna gingen zij verder, zonder enig geruis te maken.

Hun schoenen waren van dikke gummizolen voorzien, die niet het minste geluid maakten op de stalen treden.

Zij droegen een soort overall, zodat zij zich gemakkelijk konden be-

wegen.

Zo naderden zij eindelijk de twee en veertigste verdieping en nog maar één trap scheidde hen van het dak.

Maar daarboven scheen men waakzaam te zijn; er was zeker een wachtpost uitgezet bij de trap, want plotseling hoorde Brand die voorop klom, een onderdrukte vloek en toen hij opkeek, zag hij een man, halverwege over de balustrade hangen, die juist een revolver met zorg op hem aanlegde.

De volgende sekonde zou Brand getroffen zijn, als hij niet vliegensvlug de hand in de zak had gestoken en een eigenaardig gevormd windpistool had getrokken.

Hij haalde de haan over en zonder dat er een geluid hoorbaar werd, behalve iets, dat op een zucht leek, schoot de spitse kogel de loop van het wapen uit en trof de bandiet daarboven midden in het voorhoofd.

Zonder geluid te geven, viel hij over de balustrade van het dak en de revolver gleed uit zijn machteloze hand.

Gelukkig raakte het wapen het staal van de trap niet, maar stortte in de diepte en kwam beneden op een hoop zand terecht.

Razendsnel zetten Brand en Henderson hun tocht voort, want het was niet onmogelijk, dat men elders op het dak toch nog iets gehoord had.

Maar die vrees bleek ongegrond, want toen zij voorzichtig over de rand van het dak keken, ontdekten zij geen enkel teken van leven.

Dicht bij een van de randen van het dak, keurig naast elkaar in gelid geplaatst, met de propeller rustend op de rand van het dak, zodat zij de hele oppervlakte van het dak konden benutten, stonden zes grote helikopters, die ieder in staat waren vier

of vijf reizigers te vervoeren, met inbegrip van de piloot.

De maan was opgekomen en men kon op tamelijk verre afstand zien.

Zij klommen voorzichtig over de balustrade, lieten zich plat voorover vallen en begonnen uiterst voorzichtig naar de machines te kruipen.

Toen zij er nog een twintigtal meter vandaan waren, hielden zij plotseling op, want hun geoefend oor had de gedempte klanken van een op fluisterende toon gevoerd gesprek opgevangen.

En nu hun ogen aan de halve duisternis gewend waren, zagen zij een drietal mannen zitten, dicht bij de machine, die het verst van hen verwijderd was.

Zij keken even elkaar aan en daarop bracht Brand zijn mond aan het oor van de reus en fluisterde:

— Denk er om, dat zij absoluut geen gelegenheid mogen krijgen hun revolver af te schieten, om zo hun medeplichtigen te waarschuwen.

— Als het aan mij ligt, dan zullen zij hun hele leven nooit meer in de gelegenheid komen de trekker van een revolver over te halen, mijnheer Brand, antwoordde Henderson zacht.

— Ik waarschuw je, James, geen geweld, of het moet zijn om ons leven te verdedigen, merkte Brand op.

Hierna kropen de beide mannen uiterst behoedzaam verder, om de drie bewakers van de machines te kunnen overvallen.

Zij hadden het grote voordeel, dat hun nadering door de grote helikopters enigszins gemaskeerd werd, want de grote schroef wierp donkere schaduwen op het dak.

Zij konden dus ongemerkt tot op vijf meter afstand naderen, maar toen keek een van de boeven toevallig om en zag in het maanlicht de twee sluipende gedaanten.

In een oogwenk verdween zijn rechterhand in zijn zak, terwijl hij een gebrul van woede slaakte, maar voor Brand was hij toch nog een beetje te langzaam geweest, want als een tijger was de jongeman op hem toegesprongen.

De bandiet, die juist had willen opstaan, verloor door de hevige schok het evenwicht en had nu wel aan andere dingen te denken, dan om zijn revolver te grijpen, want de worsteling had dicht bij de rand van het dak plaats en een ogenblik onopmerkzaamheid kon de dood betekenen.

Van de twee andere schurken had er zich een met een woedende kreet op Brand geworpen, om hem van zijn makker af te rukken, terwijl de derde op Henderson afkwam.

Dit werd natuurlijk zijn ongeluk; de reus liet hem kalm naderen, greep hem toen met beide handen in de borst, tilde hem boven zijn hoofd en smiet hem met zoveel geweld tegen de oppervlakte van het dak, dat de man met een paar gebroken ribben en een gapende hoofdwond bleef liggen.

— Dat zal mijnheer Brand toch wel geen geweld noemen, bromde de reus in zichzelf, als om zich te verontschuldigen. Als hij een beetje kleinzerig is uitgevallen, dan kan ik daar verder niets aan doen.

Daarop bemoeide hij zich met de man, die Brand met de ene hand had vastgegrepen en juist de andere had opgeheven, om hem een mes in de nek te stoten en nu was de strijd al heel gauw beslist.

De man met het mes voelde zich als een veertje oplichten, zweefde door de lucht, kwam bepaald onzacht op de grond terecht en voor hij zich kon verweren, of waar overeind had kunnen krabbelen, werd hij door een vuistslag, die aankwam

als de slag van een moker, neergeveld en vlug gebonden.

Wat tenslotte de derde bandiet betreft, ook hem was het lot niet gunstig, want hij was, Brand steeds vasthoudend, uitgegleden, achterover getuimeld en met het hoofd juist terecht gekomen op de balustrade.

De aanraking met het harde bazalt scheen hem helemaal te hebben versuft en men kon hem zonder enig bezwaar binden.

Het hele gevecht had zeker geen vijf minuten geduurd en de beide mannen keken met voldoening op het verrichte werk neer.

Maar hiermee was hun taak nog niet afgelopen.

Zij haalden een paar stukken gereedschap uit hun wijde zakken en liepen naar de helikopters toe.

Een paar handelingen waren voldoende om de mechanische vogels te verlammen.

Zij knipten gewoon de draad door, van de magneet naar de bougie, zodat de motor niet zou kunnen lopen.

Brand en Henderson wisten uit ervaring, dat het in het gunstigste geval minstens een half duurt, om een vernielde bougie-draad door een nieuwe te vervangen.

Maar om helemaal zeker te zijn, haalden zij ook hun Engelse sleutels te voorschijn en begonnen snel en handig de moeren los te draaien van de schroefbouten, die de houten schroef aan de as gehecht hielden.

Zij staken de moeren en de bouten in hun zak en al zouden nu de assen ronddraaien, de reusachtige schroefbladen zouden er bij de eerste omwenteling met kracht worden afgeslingerd.

Zodra dit gebeurd was, liep Brand naar de rand van het dak, aan de Broadway gelegen, en streek een rode Bengaalse lucifer af.

Het sein was al heel eenvoudig,

maar hij wist, dat het doeltreffend was, want op verre afstand zou de rosse gloed van de lucifer zichtbaar zijn en Raffles wist nu, dat alles klaar was en dat hij met zijn manschappen zou kunnen binnendringen.

Na het sein te hebben gegeven, sleepten Henderson en Brand de drie gebonden bandieten naar een hoek van het dak en legden de dode op de rug tegen de balustrade.

Daarop trokken zij zich naar een andere hoek van het dak terug en wachtten kalm op de dingen, die komen zouden.

Zodra Raffles in de straat het rode sein gezien had, gaf hij op korte toon een paar bevelen; de agenten verzamelden zich weer en gingen het reusachtige gebouw binnen, waarvan de nachtportier al was ge-
waarschuwd.

Raffles wist wel, dat men de eerste trappen, ja bijna allen, zonder enig bezwaar zou kunnen bestijgen, want het was natuurlijk uitgesloten, dat de bandieten kans zouden hebben gezien, zonder dat het opviel, een elektrisch alarmsignaal aan te brengen, dat de komst van ongewenste indringers zou hebben verraden.

Van de lift kon echter in geen geval gebruik worden gemaakt, want hier stonden de zaken anders. Voor een handig elektricien was het niet erg moeilijk een installatie aan te brengen, die direkt zou verklikken, wanneer de lift in beweging kwam.

Zo begon dus de bestijging van de brede trappen, die tot aan de vierde verdieping uit marmer bestonden.

Het was een tamelijk vermoeden-
de tocht en men moest onderweg wel drie keer stoppen, om de longen, die als blaasbalgen werkten, weer tot rust te laten komen.

Maar eindelijk was men dan toch op de veertigste verdieping en nu

werd het zaak om voorzichtig te zijn.

Raffles wendde zich tot de brigadier en fluisterde:

— Ik moet een paar mannen hebben, die bijzonder zacht weten te lopen, er zijn er een paar onder u, die een beetje al te veel van een olifant hebben.

De brigadier wees snel een viertal nog jonge, lenige agenten aan, waarna Raffles opmerkte:

— Luister nu goed, met deze vier mannen ga ik vooruit en zoek de deur, die hoogstwaarschijnlijk wel op slot zal zijn. Hoort u eenmaal lawaai, dan doet het er natuurlijk niet toe, of men uw stappen hoort en u komt ons snel te hulp, want dan zullen wij al in gevecht zijn met de bandieten. Goed begrepen?

— Uitstekend sir.

— Vooruit dan!

De zogenaamde inspekteur sloop de laatste trappen op, gevolgd door de vier agenten, en de brigadier verbaasde zich niet weinig over de manier, waarop zijn meerdere zachtjes als een poes, volkomen onhoorbaar, de treden besteeg.

Raffles had de vier agenten tot stilte aangemaand, door zijn vinger op de lippen te leggen, en eindelijk stonden de vijf mannen op het portaal van de bovenste verdieping.

Wel vijf minuten stonden zij doodstil en toen ving het scherpe gehoor van de Grote Onbekende, het vage geluid van stemmen op, dat uit een vertrek scheen te komen, waarvan de deur nauwelijks op een paar passen afstand was.

Hij liep op deze deur toe, bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat.

Er lag een uitdrukking van voldoening om zijn lippen, toen hij zich tot de agenten wendde, en hun door tekens te verstaan gaf, dat de schurken zich achter de deur bevonden.

Raffles begreep natuurlijk, dat hij niet hoefde te proberen de deur te openen, want de boeven zouden haar natuurlijk op slot gedaan en waarschijnlijk ook gegrendeld hebben.

Hij nam daarom drie van de stevigste agenten opzij en fluisterde hun toe:

— Neem een flinke aanloop en spring tegelijk tegen het paneel van de deur.

De agenten knikten, als bewijs dat zij het begrepen hadden, namen toen een aanloop, en stormden tegelijk uit alle macht tegen de deur.

Krakend versplinterde het tamelijk dunne hout van de bovenpaneel en in een oogwenk had Raffles zijn hand door het gat gestoken, de sleutel in het slot omgedraaid en de zware grendel terug getrokken.

Daar binnen waren de twintig bendeleiders, die er vergaderden, geschrokken opgesprongen en deden het onverstandigste, wat er maar te doen viel; zij grepen naar hun revolver en probeerden zich te verweren.

Snel achtereen kraakten er enige schoten.

Een der agenten werd ernstig aan het hoofd geraakt, drie anderen werden lichter gewond.

Maar van beneden kwamen nu ook de andere agenten aanstormen en al gauw begrepen de bandieten, dat zij in de minderheid waren, en dat hun enig heil de vlucht was.

Nauwelijks hadden er een paar het voorbeeld gegeven, of de anderen stormden ook het grote vertrek uit, door een tweede deur, die toegang gaf tot een gang, vanwaar men ook een trap kon bereiken, die voor het personeel van de talrijke kantoren in het reusachtig gebouw bestemd was.

Maar vier van de bandieten hadden in het stof moeten bijten, neergeveld door de kogels uit de dienst-

revolvers.

De anderen renden onder woest geschreeuw de trap op en wisten het dak te bereiken, ofschoon er tijdens deze vlucht nog drie van hen zwaar gewond werden.

Op het dak gekomen, renden zij naar de machines toe, luid om de bewakers roepend, die echter om begrijpelijke redenen geen antwoord konden geven.

Toen probeerden de bandieten zelf hun machines op gang te brengen.

Koortsachtig gejaagd deed een vijftal van de vluchtelingen hun best om de lange schroef en zo de motor aan 't draaien te brengen.

Maar hoe zij ook rukten en trokken, het hielp niet; hoe de bandieten, die al in de cabines waren gesprongen ook aan de hefbomen wrongen en duwden, het hielp niets.

Toen begrepen zij, dat hun de terugweg door de lucht was afgesneden en probeerden zij weer het grote dakluik te bereiken.

Maar daar wachtten Brand en Henderson al, door wie zij met een even juist gericht, als moorddadig revolvervuur werden ontvangen, dat hen weer deed terugdeinzen.

Toen gaven de anderen, nauwelijks acht in aantal, hun tegenstand op, denkend dat er minstens vijftig agenten tegenover hen stonden, en lieten zich boeien en gevankelijk wegvoeren.

In de vergaderzaal vond men een groot aantal documenten, die de aard der bijeenkomst onomstotelijk vaststelden.

En tevens bleek, dat er onder de gedode en gevangen bandieten personen waren, die tot de hoogste kringen behoorden.

Maar toen men nu eindelijk omkeek naar de inspekteur en de beide detektives, bleken deze spoorloos verdwenen te zijn...

Een dag later ontving de commissaris van politie een met de letter R. ondertekend schrijven, waarin hem de rol van Draper in de zaak van het Manhattan Building werd uiteengezet, met het verzoek, hierin aanleiding te willen zien, de straf van de inmiddels aan de politie uitgeleverde schurk te verminderen.

Maar dit mocht niet helpen.

Het lijk van de neef van Draper werd opgegraven, men vond er sporen van arsenicum in en ontkennen kon de schurk niet meer baten. Hij

werd tot de elektrische stoel veroordeeld en veertien dagen later al maakte de beul een einde aan zijn leven.

Maar door toedoen van Raffles verliet Mary met haar kind het land, om ergens anders, voorzien van een flinke som geld voor de eerste behoeften, en gesteund door de belofte, dat de Grote Onbekende haar nooit in de steek zou laten, en dat zij zijn hulp ieder ogenblik kon inroepen, te proberen een ander en een beter leven te gaan leiden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

DUBBEL LEVEN

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1° termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :